

Sygn. akt III CNP 27/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej Kraków  
przeciwko H. Z., W. Z., A. P.

i K. P.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 17 grudnia 2015 r.,  
na skutek skargi pozwanych H. Z. i W. Z.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie  
z dnia 9 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca 91/13,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424<sup>9</sup> w zw. z art. 398<sup>9</sup> § 2 i art. 424<sup>12</sup> k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem,” skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem – w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. – to wyrok, który jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.

Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Pozwani – H. Z, W. Z. we wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 lipca 2013 r. skardze nie przedstawili wywodu prawnego zawierającego argumenty świadczące o tym, że zaskarżony wyrok jest niewątpliwie sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Zarzuty podniesione w skardze są przede wszystkim polemiką z ustaleniami dokonanymi przez orzekające w sprawie sądy i ich oceną, co nie uzasadnia stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest sprzeczny przepisami prawa dotyczącymi rozwiązania stosunku najmu. Pozwani nie twierdzą nawet, że zakończyli pobyt w USA, co mogłoby stanowić argument, że wskazany w zaskarżonym wyroku lokal jest im rzeczywiście niezbędny. Nie bez znaczenia dla oceny rozstrzygnięcia

zawartego w zaskarżonym wyroku jest także to, że w lokalu tym pozostaje córka i pozwanych i jej mąż.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424<sup>9</sup> k.p.c.).